

Pytanie prejudycjalne

Czy mamy do czynienia z odwołaniem lotu w rozumieniu art. 2 lit. l) rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ w sytuacji, gdy start planowanego lotu nastąpił zgodnie z rozkładem i lądowanie w miejscu przeznaczenia miało miejsce z opóźnieniem nie dłuższym niż 3 godziny, jednak doszło do nieplanowanego międzylądowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Nr. 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/9; Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 10 lutego 2016 r. – Peter Puškár i inne strony postępowania

(Sprawa C-73/16)

(2016/C 165/07)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony

Strona skarżąca: Peter Puškár

Inne strony postępowania: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Kriminálny úrad finančnej správy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – na podstawie którego każdego kogo prawa, w tym prawo do poszanowania życia prywatnego w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, ustanowione w art. 1 ust. 1 i nast. dyrektywy 95/46/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, zostały naruszone ma prawo, na warunkach ustanowionych w tym artykule do skutecznej ochrony sądowej – sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów prawa krajowego, które uzależniają możliwość powołania się na skuteczną ochroną sądową w postaci skargi do sądu administracyjnego od warunku wymagającego, aby skarżący w celu uzyskania ochrony swych praw i wolności przed wniesieniem skargi do sądu wyczerpał środki przewidziane w przepisach szczególnych, takich jak słowacka ustawa w sprawie zażaleń administracyjnych?
- 2) Czy można interpretować prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się ustanowione w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawo do ochrony danych osobowych ustanowione w jej art. 8 w przypadku podnoszonego naruszenia prawa do ochrony danych osobowych, wprowadzone w życie w odniesieniu do Unii Europejskiej zasadniczo w cytowanej dyrektywie 95/46/WE, w szczególności:

— poprzez zobowiązanie państw członkowskich do ochrony prywatności osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych (art. [1] ust. 1) oraz

- uprawniając państwa członkowskie do przetwarzania danych osobowych, gdy jest to konieczne dla realizacji zadania wykonywanego w interesie publicznym [art. 7 lit. e)] lub dla realizacji uzasadnionego interesu administratora danych lub osoby trzeciej, przed którą ujawnia się dane,
- oraz z uwzględnieniem szczególnych uprawnień państwa członkowskiego [w odniesieniu do ograniczenia zakresu praw i obowiązków] [art. 13 ust. 1 lit. e) i f)], gdy takie ograniczenie stanowi środek konieczny dla zabezpieczenia ważnego interesu ekonomicznego lub finansowego państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej łącznie z kwestiami pieniężnymi, budżetowymi i podatkowymi,

w ten sposób, że państwo członkowskie nie może bez zgody zainteresowanej osoby tworzyć wykazów danych osobowych do celów administracji podatkowej, co oznacza, że uzyskanie danych osobowych do potrzeb władzy publicznej w celach zwalczania oszustw podatkowych samo w sobie niesie za sobą ryzyko naruszenia?

- 3) Czy wykaz organu podatkowego państwa członkowskiego zawierający dane osobowe [skarżącego] i których poufność została zagwarantowana odpowiednimi środkami technicznymi i organizacyjnymi w celu ochrony danych osobowych przed niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem w rozumieniu art. 17 ust. 1 cytowanej dyrektywy 95/46/WE, do którego [skarżący] uzyskał dostęp bez odpowiedniej zgody tego organu podatkowego państwa członkowskiego może być uznany za nielegalny środek dowodowy, którego uwzględnienia powinien odmówić sąd krajowy zgodnie z wyrażoną w art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadą prawa Unii obejmującą dostęp do bezstronnego sądu?
- 4) Czy jest zgodne ze wspomnianym prawem do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (w szczególności w rozumieniu cytowanego art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) działanie sądu krajowego, który w sytuacji gdy istnieje orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w danym przypadku różniące się od odpowiedzi udzielonej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyznaje pierwszeństwo zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Lyon (Francja) w dniu 19 lutego 2016 r. Jean-Philippe Lahorgue/Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

(Sprawa C-99/16)

(2016/C 165/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Lyon.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean-Philippe Lahorgue

Strona pozwana: Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg